

Kouřím od útlého mládí. Přestávala jsem odhadem tak šestkrát. Všechny pokusy končily stejně: po třech dnech hlubokého stesku nejen po chuti nikotinu, ale i celém tom fantastickém rituálu jsem si zapálila s pocitu radosti i strašného studu a marnosti. Po letech úsilí začínám kouřit až v devět večer. Má to několik výhod. Od devíti ke spánku už nestihnu vykouřit tolik cigaret. Pak také nemusím seřizovat hodinky. Ve 21.01 se mi rozjíždí abstrakt. Má to ale i jednu nevýhodu: zbavit se zavedeného zvyku se bez pomoci nedá. Na to se musí kouzlem.

K záračným lékařům, kteří pracují s podvědomím a psychickou energií, mě přivedli další lidé. Několik let jsem ze všech stran poslouchala zaručeně pravdivé příběhy o zmizelých ekzemech, o bolestech hlavy, které se nevrátily, a jiných zázracích. Jako člověk vůle a rozumu jsem si řekla na čelo. Jenže pak jsem usoudila, že právě oni mají v rukávu kouzlo, které hledám. Lékaři, kteří vstoupí do hlavy a něco tam změní. Zaříkávači.

Jak si vybrat?

Nijak zvlášť jsem se nepřipravovala. Trochu jsem se bála, že jiskřička důvěry by zhasla, kdybych moc pátrala. Chyba. Léčitelů a lékařů léčících alternativními způsoby je v jednom hlavním městě značné množství. Každý používá jinou metodu, každý přistupuje k pacientovi úplně jinak. K mému překvapení se kromě ústního podání informace o tom, jaké léčení vás v té které ordinaci čeká, shánějí dost obtížně. Seznam léčitelů poskytuje časopis Regenerace, někteří mají internetové stránky. Dál je ale temnota. Jinak musí člověk vzít zavděk metodou: co mi o klobouček zavadí. Tu jsem zkusila...

Co ode mě chcete?

Vcházím do půvabného mastičkářského krámku. Zpoza pultu se na mě usmívá elegantní dáma. Chci se objednat a připravuji se na měsíc čekání, ale pan doktor Dolgušin mě přijme už za hodinu. Bude mě to stát 1500 korun.

Z kouzelného krámku projdu do temné předsíně, mám si sundat kabát, vypnout mobil, navléct náivleky. Doktor je elegantní, bílý plášť nemá, přesto z něj vyzařuje autorita. Usedne tři metry ode mě a měří si mě pohledem ředitele základní školy, který uvažuje, co se zlobivým dítětem. „Co ode mě chcete?“ zeptá se mě klidně špat-

počínaje nekouříte. Kolikátého je dnes?“ ptá se. Řeknu datum. „A jak se jmenujete?“ Řeknu své jméno. „Tak od 21. ledna Barbara nekouří.“ Žasnu. Za patnáct stovek si nechat tohle říct mi přijde opravdu výstřední. Můj údiv a skepse jsou předčasné, doktor vstává a přistupuje ke kouzlům. Rukama krouží kolem mé hlavy. Zdáčky mi dlaně-

Ukrajinský doktor Prokopjuk prý dokáže vstoupit do pacientovy hlavy...

...A pomocí sugestivní metody ho odnaučit kouřit...

nou češtinou, které rozumím jen s obtížemi. Začnu mu popisovat problémy s kouřením. Po dvou větách mě přeruší. Pak už mi skáče do řeči neustále. Znervózním a přestanu mluvit úplně. Nemám vůbec pocit, že bych dobře vysvětlila, oč mi jde. Doktora nezajímá, že kouřím málo, že kouřím jen večer, nezajímá ho, jak kouřím dlouho. Nejsme tu kvůli řečičkám, že jo. „Je to blbost!“ prohlásí po chvíli ticha. „Dneškem

mi přejíždí čelo. Pak se postaví za mě. Jen podle sluchu vím, že něco dělá. Ani se mne nedotkne. Mrazí mě v zádech. Nevím, co se děje, ale je to vzrušující. „Hotovo,“ oznámí, „ode dneška nekouříte.“ Usedá do křesla a dál si mě nevšímá. Audience skončila.

Žumpička

Podruhé jsem se připravila lépe. Zavolala jsem přítelkyni, již zázračný lékař vyléčil dusivý kašel.

Odkázala mě na několik dalších lidí a navíc mě ubezpečila, že doktor Prokopjuk je ten, který odnaučil kouřit dlouholetou kuřačku Jiřinu Bohdalovou. Tak se jdu také objednat. I tady dostanu termín poměrně rychle. Ordinace ukrajinského psychologa je dost odlišná od ordinace jeho ruského kolegy. Zařízená dřevěným nábytkem, vyzdobená něžnými obrazy a dřevoryty. Věvodí mu velká kožená sedačka a konferenční stůl, který se dá pojmenovat Sen každého kuřáka. Desítky krabiček s cigaretami, další cigarety ve džbancích, zapalovače, čtyři přetékající popelníky. Doktor sám se neustále usmívá. Zajímá ho úplně všechno, jestli kouřím při kávě, jestli si zapálím, když jsem ve stresu. Mluví výborně česky, jen s měkkým přízvukem.

„To všechno jste si namluvila. Ne tělo, ale hlava je závislá na nikotinu. To vám se zdá, že potřebujete kouřit. Ale je to blbost. Nabídněte mi cigaretu,“ požádá mě. Nabídnu mu z krabičky. Bere ji jemně do dlaní a tiše k ní promlouvá. Zase mi běhá mráz po zádech. Dost rychle mě to přejde. „Zapalte si,“ přikáže doktor. Trochu vzdoruji, není devět večer. „Kouří vaše hlava a ta to zvládne kdykoliv,“ nepřestává se usmívat. Tak jo, zapálím si tu zařeknutou. „To je sláma, co?“ napovídá mi doktor, „já jsem se s ní domluvil. S touhle a se všemi, co jich jen na světě je. Už pro vás budou navěky hnusné.“ Nejsem ráda, když někdo pomlouvá mé kamarády, tak šlukuju a intenzivně se pokouším vychutnat tu dobrotu. Je to sláma, sakra. „Žumpička, co?“ usmívá se doktor, „už skoro netáhne. Je úplně ucpaná.“ Trochu zuřím, je to potupa, dát za pravdu zaříkávači, problém spočívá v tom, že skutečně nejde potáhnout. Šluky jsou namáhavé, obtížné, požitek je ten tam. „Motá se vám hlava?“ ptá se doktor zvědavě. Pokud se mi do té doby nemotala, teď právě začala. Je mi zle. Přesně takhle mi bylo, když jsem si vykourila první, rodičům ukradenou cigaretu. Doktor káže típnout. Učiním tak skoro s úlevou. Ptám se ho, jestli má stoprocentní úspěšnost. „To kdybych řekl, lhal

FOTO: TOMÁŠ ZELEZNY

FOTO: TOMÁŠ ZELEZNY

Alternativní medicína nabízí širokou škálu přístupu k pacientovi

bych, navíc bych vypadal jako chvastoun. Ne, asi deset procent lidí se nevyлéčí.“ Musí být lidé nějak zvláště připravení, když k vám přicházejí? „Hodně z nich, a myslím, že vy také, přijde jenom ze zvědavosti. To mi stačí. I v tom je kousíček chuti to dokázat.“

Doktor Prokopjuk mi vypráví o své cestě z Ukrajiny do Čech. Tvrdí o sobě, že je asi jediný spokojený doktor u nás. Má řádnou zkoušku z psychologie. Konec rozhovoru, zpátky do práce.

„Zapalte si!“ přikáže mi.

„Ještě jednu?“ divím se.

„Ne, poslední. Zapalte si poslední!“ Dělam, co mi přikazuje, ale je to opravdu dost těžké. „Žumpa. Vůbec vám to nechutná.“ Svatá pravda, ale nevzdám se přece tak snadno. Vydržím do půlky cigarety, pak už vložene škemrá, abych ji směla típnout. „Dejte kamarádce pusinku na rozloučenou,“ říká doktor. S radostí. Na nekuřáctví dostávám rok záruku. Mohu kdykoliv znovu přijít, kdykoliv volat. Ještě vysvědčení a lou-

číme se. Ať už je ze mě kuřák či nikoliv, cítím se skvěle.

Reklamace

K recidivě došlo jak po zařikávání Dolgušinem, tak po zařikávání Prokopjukem. Devátá večerní byla znovu osudná. Volám Dolgušinovi. „Vy jste nechtěla přestat,“ křičí na mě do telefonu, „viděl jsem vám to na očích, že jste nechtěla. Třicet minut jste mě okrádala o čas. Mohl tu být někdo, kdo se vyléčit chtěl.“ Za ty peníze jsem tam mohla sedět i déle. Hned mu to taky říkám. „Znám lidi, kteří tohle dělají i za dva tisíce,“ zuří doktor. „Znám lidi, kteří to dělají za šest set,“ ohrazuji se.

„Nejsme na tržišti,“ křičí doktor. Pak se ozve obvyklá otázka: „Co ode mě chcete?“ Po hádce a průtahách, v nichž se mu téměř omlouvám, že obtěžuji, si domluvíme další sezení. Prokopjuk na moje sdělení, že opět kouřím, reaguje: „Já vím. Tak přijďte hned.“ Nemožu, domlouváme si tedy nejbližší možný termín. Doktor Dolgušin

se na mě zlobí. Vysvětluji, že jsem vydržela nekouřit jen do večera. „Moje léčba vydržela, ne vy,“ zavrčí. Opět nerozumím, musím se zeptat, co říkal. Celé sezení je o znejišťování pacienta. Osudnou chybu udělá, když mi sdělí, že mám zakrnělou ledvinu. Když vám někdo řekne, že máte kratší nohu, pošlete ho někam rovnou. Jenže když poukáže na vnitřní orgány, většina lidí se vyděsí k smrti. Kdo z nás může s jistotou prohlásit, že je v pořádku? Že nemá ztuhnělá játra nebo počínající zánět slinivky? S Dolgušinem se pohádám a chci zpátky peníze. Ledviny mám v pořádku. Couvá.

„Jestli chcete přestat kouřit, musíte bojovat. Já to za vás neudělám,“ mumlá. „Musíte sama chtít.“

„K čemu mi tedy jste vy?“ ptám se. Neodpoví. Přetrhne přede mnou nit a tvrdí, že tím roztrhl mou závislost na cigaretách. Nevyšlo to s ledvinami, zkusí duši. Tvrdí mi, že jsem na dně. To stačilo, vysvětlím doktorovi, že na dně je on, a odcházím. Peníze jsem zpátky nedostala.

Prokopjuk se mnou zopakuje celou proceduru. Ptám se, co mám dělat, až večer dostanu na cigaretu chuť. „Nedostanete,“ ujišťuje mě. Nechává mě sedět na sedačce a zvedovnitř další klienty. Postarší pán se kajicně přiznává, že si zakouřil

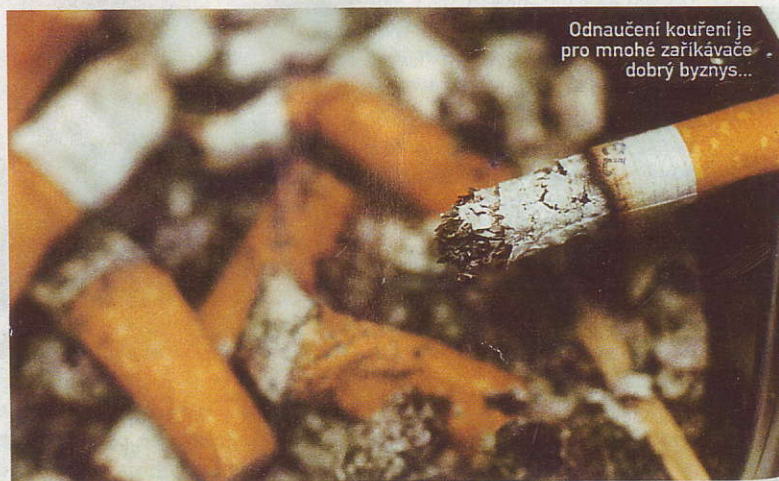
tomilá, asi padesátiletá dáma. Od dětství nepozřela rajče. Teď jí lékaři naordinovali zeleninovou dietu a ona si neví rady. Přinesla si rajče. Doktor ho vezme a zeptá se jí, které je její nejoblíbenější ovoce.

„Hruška,“ hlesne nechápavě dáma. Doktor pohovoří s rajčetem. „To rajče a všechna ostatní rajčata teď chutnají jako hruška. Zkuste to.“ Paní váhá. „No, berte,“ pobízí ji jemně. Dáma si vezme rajče a usmívá se na doktora stejně, jako se usmíváme na neškodné a roztomilé bláznů. Do rajčete kousne spíš ze zdvořilosti, kapesník pohotově v ruce. Oči se jí rozšíří údivem. „Co je to?“ ptá se doktor. „Hruška,“ říká dáma.

Tak to jde dál. Zažiju i doktorův zjevný neúspěch. Mladého muže se mu nepodaří přesvědčit, že mu cigareta nechutná. Nechce típnout, nechce se loučit s kamarádkou. Když odejde, ptám se doktora, jestli vyléčí i tohohle. „Ale ano, jen to bude trvat trochu déle.“

Doktor Prokopjuk mi říká, že s lidmi mluví o jejich potížích. S jejich podvědomím, s jejich duší. Samozřejmě v tom hrají roli i změny energie.

Ale nejdůležitější je s lidmi mluvit. Za léčitelé chodí tolik lidí proto, že touží po tajemství. Po zázraku. A celý zázrak spočívá v tom, že se najde úzkost a tíseň, která člo-

po třech měsících abstinence. Doktor ho chválí, pochvala je tu ostatně slyšet dost často. Ritual se opakuje, pán svou žumpičku dokouřit nechce. „Za měsíc se sejdeme a vypijeme si kávičku. Bez cigarety!“ loučí se doktor. Přijde roz-

věka žene do bolesti, do závislosti. Dolgušin působí autoritou, Prokopjuk laskavostí. Každý další zařikávač bude mít svou metodu.

Ani autorita, ani laskavost na mě nezapůsobily.